

NĀC

Nāc, Svētais Gars, piepildi savu ticīgo sirdis un savas milestības uguni tajās iededz!

(Pirmsevaņģēlija dziedājums)

Nr. 3 (74)
MAIJS
2013

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

KĀ KĻŪT PAR MISTIĶI?

Par dēliem un meitām

Reiz dzīvoja kāds vīrs, kam bija sieva un desmit bērni – septiņi dēli un trīs meitas. Viņam piederēja arī īpašums, tomēr par savu lielāko bagātību viņš uzskatīja savus bērnus. Noteiktā laikā katrs no dēliem aicināja savus brāļus un māsas pie sevis ciemos. Par to tēva sirds priecājās. Viņš pats bija ticīgs, taisnīgs un laimīgs vīrs, dzīvoja vienkāršu dzīvi un lūdzās par citiem.

Tomēr dzīvē viņam gadījās nelaime. Pēkšņi viņš zaudēja īpašumu un bērnus. Tas nesatricināja viņa ticību – neskatoties uz to, viņš tajā pastāvēja. Pat sievas mudināts atstāt ticību, viņš turpināja ticēt. Galu galā arī viņam tomēr sāka nākt prātā domas: „Kāpēc es dzīvoju un kāda visam jēga?”

Par laimi, viņam bija palikuši daži seni draugi. Kaut arī viņi bija pasaulīgi cilvēki, tomēr daudzi viņus uzskatīja par gudriem. Pie vīra ieradās četri draugi, bet trīs no viņiem mēģināja ar viņu runāt. Vispirms ar labu, aicinot uz uzticību Dievam, uz ticību tam, ka Dievs ir taisnīgs un uz atgriešanos. Šis vīrs mēģināja draugus saprast, bet nespēja. Tad viņi sāka pārmest vīram viņa kļūdas. Tas jau viņam šķita par daudz un, neko vairs nesaprotot, viņš sāka domāt, ka te nepieciešama īsta gudrība. Vēl ceturtais draugs nebija bildis ne vārda, jo viņš bija jaunākais. Tomēr, redzot, ka gurdie vīri neprot paskaidrot, sāka to darīt pats.

Notika brīnums, un šis vīrs sadzirdēja Dieva balsi. Dievs viņu pamācīja, ka visa pasaule ir piepildīta ar Viņa gudrību, kuras priekšā esam *mazi* un ka, tikai cieši turoties pie Viņa, varam cerēt uz uzvaru pār ļauno, jo Viņš ir pārāks par jebkādu ļaunumu. Vīrs nožēloja, un Dievs viņam atdeva zaudēto īpašumu un bērnus. Viņam atkal bija septiņi dēli un trīs meitas. Viņš atkal bija laimīgs, nodzīvoja garu mūžu un redzēja savu bērnu bērnus.

Par ko ir šis stāsts?

Par vīru vārdā Ījabs, bet patiesībā tas var būt stāsts par katru no mums, kas ticam Trīsvienīgajam Dievam. Balstoties uz šo stāstu,

Jo vairāk pakļaujamies Svētā Gara iedvesmām,

jo vairāk mūsos darbojas mīlošais Dieva spēks.

pamēģināsim atklāt dažus mūsu iekšējās dzīves noslēpumus.

Visi esam aicināti svētai jeb laimīgai dzīvei. Kristībā esam saņēmuši daudzas dāvanas, no kurām svarīgākās ir: svētdarošās žēlastības stāvoklis (esam bez nāvīgā grēka), septiņas Svētā Gara dāvanas un trīs teologālie jeb dievišķie tikumi – ticība, cerība un milestība. Ja vien spējam pastāvēt svētdarošās žēlastības stāvoklī, esam atvērti Svētā Gara dāvanu darbībai mūsos un attīstām dievišķos tikumus, tad varam būt laimīgi un mums neko vairāk nevajag kā vienkārši dzīvot un lūgties. Iestiprināšanas sakramenta saņemšana ir nepieciešama, lai kristības žēlastība sasniegtu savu pilnību.

Tomēr var gadīties, ka izdarām nāvīgu grēku un zaudējam visas savas *bagātības*. Dažiem cilvēkiem nāvīgā grēka stāvoklis var izraisīt jautājumu par dzīves jēgu. Par laimi, mums ir *draugi* – trīs pirmie ir uzvedības tikumi: taisnīgums, drosme un mērenība. Tomēr tiem ir va-

jadzīgs ceturtais *draugs*, kas visu virzīs pareizā ceļā, un tas ir apdomības jeb gudrības tikums. Šo tikumu saucam par "tikumu stūrmani", bet visus četrus – par cilvēciskiem (kardināliem) tikumiem. Tie mums ir katram doti kā cilvēkiem, bet gudrība parasti nāk pēdējā.

Kad jau visu daudz maz saprotam, tad Dievs mūs uzrunā Grēksūdzes sakramentā, kurā mēs nožēlojam grēkus un atgūstam sākotnējās bagātības: svētdarošās žēlastības stāvokli, Svētā Gara dāvanas un dievišķos tikumus. Svētīgi jeb laimīgi dzīvojot, mēs varēsīm redzēt arī Svētā Gara dāvanu darbības *bērnus* – Svētā Gara augļus (sal. Gal 5,22-23).

Svarīgas ir šīs mūsu bagātības, jo tās ir spējas sadarboties ar Dievu un augt svētumā. Pateicoties pirmajai spējai, Dievs var mūs darīt svētus. Svētā Gara dāvanas darbina mūsu psihiskās spējas. Dievišķie tikumi dara mūs spējīgus rīkoties kā Dieva bērniem. Gan Svētā Gara dāvanas, gan dievišķie tikumi vien-

mēr darbojas kopā un ir nepieciešami, lai varētu sasniegt mūžīgo dzīvi.

Dāvanas mistiķiem

Saistībā ar Svētā Gara nosūtīšanas svētkiem aplūkosim Svētā Gara dāvanas. Par tām varam izlasīt pravieša Isaja grāmatā 11,2. Ebreju valodas tekstā ir pieminētas sešas dāvanas (nav minēta dievbijība). Tomēr tulkojumos grieķu un latīņu valodā ir septiņas dāvanas. Baznīcas Tradīcija runā par gudrības, saprāta, padoma, spēka, zinību, dievbijības un Dieva bijāšanas dāvanām. Tiesa, Isaja grāmatā ir runa nevis par dāvanām, bet par "Dieva (Jahve) Garu", kuram ir dažādi apzīmējumi. Ar šo Garu bija piepildīts Jēzus Kristus. Bet kā Kristus ir Baznīcas Galva, tā šī Dāvana (vai "septiņveidu dāvanas") nonāk pie visiem Viņa locekļiem, kas dzīvo svētdarošās žēlastības stāvoklī.

Varam dažādi mēģināt salīdzināt Svētā Gara darbību mūsos. Var runāt par asinīm, kas dzīvina

visas mūsu organisma šūnas, vai par strāvu, kurai pateicoties varam darbināt mūsu iekšējās ierīces, vai par elektromagnētiskajiem viļņiem, kuriem pateicoties varam klausīties radio vai runāt pa mobilo telefonu. Svētais Akvīnas Toms runā par iekustinātāju, ko mēs šodien sauktu par dzinēju.

Svētā Gara dāvanas mums ir dotas, lai attīstītos mūsu pārdabiskā dzīve. Cilvēkam ir dotas četras psihiskās spējas: prāts, griba, tieksme (apetīte) pēc cīņas un tieksme pēc patikas. Prāts darbojas četros veidos. Saprāts – pilnveido prātu attiecībā uz patiesības pazišanu (uztveršanu), padoms – pilnveido prātu attiecībā uz secināšanu; gudrība – pilnveido prātu pareizā darbības veidu izvērtēšanā, zinību dāvana – pilnveido prātu izvērtēt darbības, kuras vajadzētu izpildīt. Dievbijība – pilnveido mūsu gribu, spēks – tieksmi pēc cīņas, bet Dieva bijāšana – tieksmi pēc patikas.

Sv. Gregors Lielais saka – Svētais Gars dod mums zāles: gudrību pret dumjību, saprātu pret trulumu, padomu pret vieglprātību, spēku pret bailīgumu, zinību pret nezināšanu, dievbijību pret cietsirdību, bet Dieva bijāšanu pret lepnību. Sv. Akvīnas Toms piebilst, ka cilvēka prāts nespēj mūs pasargāt no dumjības vai citiem netikumiem visās jomās, tāpēc Svētā Gara dāvanas pilnveido mūsu psihiskās spējas, lai mēs arvien vairāk pakļautos Dieva vadībai.

Lai Svētais Gars darbotos mūsos ar visu savu spēku, nepieciešams, lai mūsu gars būtu ar Viņu viens vesels, pateicoties teologāliem tikumiem un Svētā Gara dāvanām, kas ievēd mūs mistiskās dzīves dziļumos. Jo vairāk pakļaujamies Dieva iedvesmām, jo vairāk smeļam garīgus spēkus – mūsos darbojas mīlošais Dieva spēks. Kristietī, kurš nav nāvīgā grēkā, pateicoties Svētā Gara dāvanām, notiek dziļas izmaiņas viņa skatījumā uz šo pasauli un visu šīs pasaules lietu novērtēšanā. Svētā Gara vadīti varam kļūt par mistiķiem, ko arī mums visiem sirsnīgi novēlu.

Priesteris
Oskars Jablonskis OP

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Noslēgusies labdarības akcija "Teu, Dāvid!"

3.lpp. J. Salijs OP par grēkiem pret Svēto Garu

4.–5.lpp. Kopienai "Chemin Neuf" – 40

6.lpp. Kalpošana cietumā

7.lpp. Ziņas no pasaules

8.lpp. Ziņas

„Ko jūs esat darījuši vienam no Maniem vismazākajiem...” (Mt 25,40)

Intervija ar Liepājas Katoļu pamatskolas direktori IVETU KALNIŅU

Kā radās iecere rīkot labdarības akciju “Tev, Dāvid!”?

Iecere radās brīdī, kad Jolanta, Dāvida māmiņa, atnāca pie manis un stāstīja, ka ir bijusi Vācijā un noskaidrojusi, ka tur var veikt operāciju, pēc kuras, iespējams, Dāvids staigātu. Bija zināma arī naudas summa, kas nepieciešama operācijai, un es sapratu, ka mēs varam mēģināt to savākt. Tas bija kā sniega pikas efekts – no kaut kā maza izveidojās kaut kas ļoti liels.

Kad sapratu, ka varam palīdzēt, es zvanīju uz labdarības portālu „Ziedot.lv” un pastāstīju par mūsu ieceri. Arī uzveduma dienā tika izvietotas divas ziedošanas urnas, kurās savu sakrāto naudiņu meta arī bērni, daži pat atnāca ar visām savām krājkašitēm.

Skola izveidoja arī sociālā tīmekļa vietnē “Twitter” kontu, kur katru dienu ziņojām par saziņotajiem līdzekļiem. Tur varam redzēt, ka pavisam īsā laikā saziņoto līdzekļu summa strauji auga.

Vai uzreiz dzima ideja par uzveduma gatavošanu?

Es esmu fantazētāja... Sākumā bija doma rādīt Ziemsvētku uzvedumu „Kauja pie Knipskas”, bet tad šo ideju atmetām un Antra (direktore vietniece mācību darbā) ieteica, ka vajadzētu uzvest “Meža gulbjus”.

Kāds darbs tika ieguldīts, lai šis apjomīgais uzvedums taptu?

Tas nebija ne vienas, ne divu nedēļu darbs. Bērni, mācoties mūsu skolā, katru gadu piedalās Ziemsvētku uzvedumos. Šoreiz iesaistījās arī vecāki. Kaspāram Grīnfeldam radās ideja, ka uzvedums jārādā Olimpiskajā centrā, un tas jau bija nopietni. Sāka pieslēgties arvien vairāk cilvēku – gan Liepājas teātris, piedāvājot mums tērpus, ekspressalons “MINP”, kas meitenēm veidoja frizūras, grimētājas no stila studijām “UNIQ” un “AG Medical”, Paulas māmiņa Iveta Jansone, Nauris Vrubļevskis un mūsu bijušais absolvents Jānis Antonijs labprāt piekrita dziedāt, kā arī daudzi citi, bez kuru līdzdalības uzvedums nevarētu tapt. Noteikti jāpiemin skolotājas Andas Karules

Katoļu pamatskolas
uzvedumā “Meža gulbji”
piedalījās visi 130 skolēni

Foto: Dina Rudzīte

vadītais ansamblis “Tikai tā”, kas dziesmas jau mēģināja skolēnu pavasara brīvlaikā. Lielu darbu ieguldīja arī skolotājs Ēriks Bukants, pielāgojot Raimonda Paula mūziku zvanu spēlei.

Uzveduma noslēgumā tu atzini, ka šī ir bijusi liela mācībstunda. Kas ir tas, ko esi mācījusies?

Ir jātic. Jātic Dievam, labajam cilvēkā un tam, ka mēs to spēsim izdarīt. Es nevaru teikt, ka es sākumā neticēju. Labi, ka bija cilvēki, kuri iedrošināja un teica, ka mēs vajadzīgo summu savāksim. Es sapratu, ka nevar ielikt vienādos svaru kausos naudas un cilvēka dzīvības vērtību. Ideja aizrāva daudzus cilvēkus, arī paša Dāvida dzīvesprieks, viņa beznosacījumu mīlestība pret pasauli mūs iedvesmoja. Varbūt pat tas skan jocīgi, bet nauda nebija primārais. Manuprāt, tā ir tā lielākā mācība. Nevar teikt, ka nauda nav svarīga, jo pateicoties tai, ļoti daudz var izdarīt. Jā, mums bija svarīgi savākt vajadzīgo naudas summu, bet tas atvirzījās otrajā plānā. Viegli ir dot, bet lūgt ir daudz grūtāk.

Vai ir kādas līdzīgas ieceres nākotnē?

Es laikam esmu nepiepildāma,

Mīlais Tēvs,
mēs, Dāvida klasesbiedri,
lūdzam par viņa veselību!
Lai labi izdodas operācija
un lai Dāvids var staigāt!
Lai notiek Tavs prāts.
Amen!

Foto: (LOC) M. Šiljs

Dāvidam 31. maijā paredzēta sarežģīta operācija Minhenes slimnīcā, aicinām pievienoties viņa klasesbiedru lūgšanai

jau tagad skatos – kam varam vēl palīdzēt, jo mūsu skolā vēl ir skolēni, kuriem ir smags veselības stāvoklis sakarā ar kustību traucējumiem. Es saprotu, ka mēs varam. Ir lietas, kas nepieciešamas arī pašai skolas ēkai, bet, domāju, ka viss nepieciešamais atnāks. Mēs piedziņojām, ka, darot kopā, varam daudz,

un to apzinājās arī skolēni. Viņiem tas bija milzīgs gandarījums. Manuprāt, kaut kas pēc uzveduma ir mainījies arī skolā. Mums ir jāmece bērniem būt lepnēm par savu skolu un caur šādām lietām viņi to var mācīties. Patriotisms jau nerodas no tukša gaisa. Manuprāt, tas ir ļoti labs iesākums mūsu skolas pa-

stāvēšanas 20. gadadienai.

Tagad zinu, ka tad, kad mūsu skolas bērni, jau esot pieauguši vecāki, saviem bērniem stāstīs pasaku “Meža gulbji”, tai būs pavisam cits skanējums. Ko tad mēs atceramies no skolas? Man liekas, ka tieši šāda pieredze iespēžas atmiņā visspilgtāk.

Intervēja Ieva Liede

Vasaras piedāvājums jauniešiem

Visā pasaulē jezuītu tēvi organizē jauniešu projektu MAG+S. Vārds “Magis” latīņu valodā nozīmē „vairāk” – tā ir sv. Ignācija no Lojolas, jezuītu dibinātāja, devīze. Ignācijs nekad nav bijis apmierināts ar viduvējību, bet vienmēr vēlējis „vairāk” – īpaši vairāk attiecībās ar Dievu un kalpojot tuvākajam. Vairāk mīlestības, vairāk spēka, vairāk prieka, vairāk palāvības...!

Jauniešu projekts MAG+S iedrošina jaunus cilvēkus atrast Dievu savā ikdienā un arī neparastā, izaicinājumu pilnā vidē. Ar prieku un pazemību jaunieši tiek aicināti ziedot savu mīlestību, uzticību, talantus, sirdi, enerģiju, izdomu, resursus un pateicību – lielākam Dieva godam! Šāds projekts parasti tiek rīkots pirms Pasaules Jauniešu dienām. Šovasar MAG+S komanda piedāvā iespēju dibināt draudzību starp latviešu un lietuviešu jauniešiem.

Aicinām piedalīties vasaras MAG+S projektā Lietuvā. Būs iespēja izvēlēties un līdzdarboties vienā no 4 dažādiem praktiskiem eksperimentiem:

1. Uzticības svētkojumā “No Betlēmes uz Galileju”: ar kājām apceļojot Lietuvu;

2. Sociālajā kalpojumā “Dodies pa līniju”: dzīvojot kopienā līdzās cilvēkiem grūtībās;

3. Garīguma eksperimentā “Piedzīvo lūgšanu”: piedzīvojot lūgšanu vārdos, skaņās un klusumā;

4. Mākslas eksperimentā “Ainavu māksla, ikonas un jūra”: veidojot bībeliskas ainas no dabas materiāliem un zīmējot ikonas radošajās darbnīcās pie jūras.

Vecums: 18 – 35 gadi
Datums: 22. – 30. jūnijs

Dalības maksa: Eur 35 (Ls 21)

vairāk informācijas mājas lapā: <http://magis2013.lt/lv/>

Projektu organizē Lietuvas un Latvijas jezuītu province.

MAGIS Visu
Lielākam
Dieva
Godam

Foto no interneta

Grēki pret Svēto Garu

Jaceks Salijs OP

Jautājums: Kādi ir grēki pret Svēto Garu? Cilvēku pārņem šausmas, kad viņš iedomājas, ka var izdarīt tādu grēku, kas netiks piedots ne šajā, ne nākamajā dzīvē. Kā to savienot ar patiesību, ka Dievs ir bezgalīgi žēlsirdīgs?

Atbilde: Šādi biedējoši fragmenti Jaunajā derībā, kas mūs brīdina par to, ka jau šajā dzīvē var neatgriezeniski novērsties no Dieva, ir diezgan daudz. Lūdzu, cītīgi izlasiet, piemēram, fragmentu no vēstules ebrejiem: „Jo neiespējami tos, kas reiz apgaismoti, baudījuši arī debess dāvanas un kļuvuši Svētā Gara dalībnieki, bez tam baudījuši labo Dieva vārdu un nākamā mūža spēku, bet atkrituši, vest atkal pie atgriešanās; tie Dieva Dēlu, no jauna izzobodami, sit sevi krustā.” (Ebr 6,4-6) Vai arī: „Un ja mēs, patiesības atziņu saņēmuši, apzināti grēkojam, tad vairs neatliek upuris par grēkiem, bet gan šausmīgas tiesas gaidīšana un uguns niknums, kas aprīs pretiniekus.” (Ebr 10,26-27)

Svētā Jāņa (mīlestības apustuļa!) pirmajā vēstulē varam lasīt šķietami dīvainus vārdus, kuros it kā tiek apšaubīta lūgšanas jēga par sirdi nocietinājušiem grēciniekiem: „Ja kāds zina savu brāli grēkojam, kas nebūtu nāves grēks, tas lai aizlūdz, un tam, kas negrēko nāvīgi, tiks dota dzīvība. Bet ir nāves grēks, par to es nesaku, lai kāds aizlūdz.” (5,16)

Par ko runā šie fragmenti? Ko nozīmē Kristus vārdi „par grēkiem pret Svēto Garu”? Vai tad Dieva žēlsirdība nav bezgalīga? Šo domu atmetīsim uzreiz, jo tā ir pilnīgi maldīga, pārāk skaidri pretojas tam, kas mācībā par Dieva žēlsirdību ir visbūtiskākais.

Iepriekš citētie teksti izsaka pavisam kaut ko citu. Tie atgādina to, ka kaut gan Dieva žēlsirdība ir bezgalīga, tā tomēr nav absurda. Dievs vēlas, lai atgrieztos pat vislielākie grēcinieki. Tomēr var gadīties tā, ka cilvēks lūdz Dievam piedošanu, bet vienlaikus negrib izlīgt ar Dievu, vai arī viņam vispār nerūp šī izlīgšana, vai arī viņš netic, ka izlīgšana ir iespējama. Vārdus sakot, nedrīkst izsmiet Dieva žēlsirdību, nedrīkst uztvert to vieglprātīgi, nedrīkst arī uz to noslēgties.

Pamēģināsim vēl citādāk aprakstīt trīs pieminētās situācijas. Kas ir šis izsmējējs, kurš izliekas, ka viņam rūp izlīgšana ar Dievu, bet vienlaikus negrib izlīgt? Tas varu būt es pats, ja atzīstu un

Foto no interneta

Kaut gan Dieva žēlsirdība ir bezgalīga, tā tomēr nav absurda

paužu cēlus principus, bet vienlaikus tos mīdu kājām: ja mana dzīve ir meli, ja es citiem nodaru pāri, ja es nicinu savu cilvēcisko cieņu. Bet varbūt es esmu ne tik daudz farizejs kā ciniķis? Tā ir otrā situācija. Bet varbūt es esmu tāds *kamielis*, kurš pat gribēdams, lai visam labajam – brālībai, nesavtībai, uzticībai, patiesībai – būtu jēga, bet, dažādo šīs pasaules smagumu nospieš, *apkrauts*, netic, ka tas vispār šajā pasaulē būtu iespējams.

Kā tad viņi var būt pestīti? Šāds dvēseles stāvoklis ir pat daudz bīstamāks nekā vislielākajam grēciniekam, ja vien viņš apzinās, ka ir augstākas vērtības un ilgojas pēc tām. Jo šāds cilvēks ir ceļā uz piedošanu un visticamāk, ka galu galā saņems dāvanu – draudzību ar Dievu. Bet ja nu kāds ir ļoti cītīgi noslēdzies uz pārdabisko, apklusinājis, noslēpējies sevī grēka atziņu un vajadzību atvērties uz Dievu?

Tradicionāli pēc katoliskās Baznīcas mācības pret Svēto Garu grēko tas, kurš:

1. Paļaudamies uz Dieva žēlsirdību, tišām grēko;
2. Grēku izdarījis, šaubās, vai Dievs viņam to piedos;
3. Pretojas kādai kristīgās mācības patiesībai; 4. Savu tuvāko apskauž tāpēc, ka Dievs to svētījis; 5. Nocietina sirdi pret derīgām pamācībām; 6. No grēkiem tišām neatgriežas.

Kardināls Pēteris Gaspardi paskaidro: „Trešo grēku izdara tas, kurš pretojas atzītai ticības patiesībai, lai vieglāk ļautos grēkam. Ceturto – kas ne tikai personīgi apskauž brāli, bet

apskauž arī to, ka Dieva žēlastība pasaulē pieaug. Piektais – tas, kurš nolēmis palikt grēkā. Sestais – tas, kurš ir nolēmis negandarīt.”

Pievērsīsimies vēl kādam ļoti svarīgam mūsu tēmas aspektam. Kristus mūs māca par grēkiem pret Svēto Garu, lai mūsos uzmodinātu modrību un pamatotu nemieru par savu pestīšanu. Tomēr reizēm gadās, ka saistībā ar šo mācību cilvēki krit postošā nemierā, kas neko nedod, bet dvēselē rada tikai apjukumu un skumjas. Šādu nemieru vajag atnest, jo tas liecina par izkropļotu izpratni par Kristus mācību.

Es piedāvāju lietas izšķirt sekojoši: vajag patiesi būties no grēka pret Svēto Garu tādā gadījumā, ja cilvēkam nāk vēlme uz kādu ļaunu rīcību vai kad viņš ilgstoši ir grēkā. Laiku pa laikam vajadzētu sev ar nemieru sirdi uzdot jautājumu – vai gadījumā es neesmu ilgstoši kādā grēkā, bet es jau tā esmu pie tā pieradis, ka vairs to neapzinos. Jo bēda cilvēkam, kas izsmej Dieva žēlsirdību un aizmirst par to, ka pestīšanu mums jāsteno ar bailēm un trīsās. Ja tomēr man jau ir gadījies sagrēkot, kaut arī šis grēks būtu liels un to raksturotu ārējās grēka pret Svēto Garu pazīmes, bet es gribu no šī grēka atbrīvoties un ilgojos pēc izlīgšanas ar Dievu, tad vienkārši vajag ar Dievu izlīgt, atnest nevajadzīgo nemieru un liksmot par Dieva dāvināto prieku, jo pasaule tādu prieku nevar dot.

Vēl vēlos pateikt pāris vārdus par augstākminēto fragmentu no svētā Jāņa

vēstules. Vai tad patiešām lūgšanai par lieliem grēciniekiem nebūtu jēga? Palūkosimies, kā Vecajā derībā pāris reizes ir gadījies, ka Dievs aizlēdzis lūgties par grēciniekiem, bet svētie Viņam neklausīja un, neskatoties ne uz ko, lūdzās par likuma pārkāpējiem. Šajos gadījumos izrādījās, ka Dievam šāda lūgšana bija patīkama un Viņš to uzklusēja. Šādā gadījumā „nepaklausība” Dievam ir ne tikai pieļaujama, bet pat slavējama. Jo aizliegums lūgties šādos gadījumos ir īpaši dramatisks veids, kā parādīt, cik lielu postījumu sev līdzī nes grēks un ka mūsu ticībai uz Dieva žēlsirdību nevajadzētu vājināt modrību. Šādas lūgšanas uzklusēšana ir vēl viens apstiprinājums patiesībai, ka Dievam nekas nav neiespējams un ka Viņa žēlsirdība patiešām ir bezgalīga.

Tomēr ielūkosimies konkrētos Svēto Rakstu vārdos: „Es pazīstu šo tautu, redzi, tā ir stūrgalvīga tauta! Atstāj mani, un manas dusmas iedegsies pret viņiem, un es aprīšu viņus (...) Taču Mozus mēģināja pielabināt Kungu, savu Dievu, un teica: „Kāpēc, Kungs, tavām dusmām iedegties pret savu tautu, ko tu esi izvedis no Ēģiptes zemes ar lielu spēku un stipru roku? (...) Novērs savu dusmu kvēli, mitējies no ļauna pret savu tautu! Atceries savus kalpus Ābrahamu, Ižaku un Israēlu.” (...) Tad Kungs rimās no ļauna, ko bija teicies darīt savai tautai.” (Izc 32,9–14)

Vēl skaidrāk šī ideja ir izteikta pravieša Jeremija

grāmatā. Dievs saka pravietim: „Un tu par šo tautu nelūdz, nekauc un nelūdz par tiem! Mani nelūdz, jo es nedzirdu!” (Jer 7,16) Taču pravietis lūdzas: „Kaut mūsu vainas mūs apsūdz, Kungs, dari jel ko sava vārda dēļ, jo liela ir mūsu atkrišana, pret tevi mēs grēkojuši!” (14,7) Uz to Dievs vēlreiz atbild: „Nelūdz šai tautai labumu! Kaut tie gavētu, es viņu klaigas nedzirdēšu, kaut tie sadedzināmos upurus upurētu un labības dāvanas nestu, es tos negribu, un es tos iznīdēšu ar zobenu, badu un mēri! (...) Pat ja manā priekšā stāvētu Mozus un Samuēls, mana dvēsele nav pie šīs tautas, – sūti tos projām no manis, lai tie iet prom!” (14,11–12; 15,1)

Tie ir biedējoši vārdi, bet tomēr tie nav atmešanas, bet mīlestības vārdi. Dievs tādā veidā vēlas pamudināt savu tautu uz patiesu atgriešanos. Dievs vēlas, lai tauta novērstos no viltus praviešiem, kas sludināja pārāk vieglu, bieži tikai jūtās balstītu atgriešanos, tādu atgriešanos, kas nav patiesa. Tāpēc tas nav neloģiski, ka gandrīz uzreiz pēc šiem biedējošiem vārdiem Dievs vērsās pie savas tautas ar mierinājuma vārdiem: „Tādēļ, redzi, nāk dienas, saka Kungs, kad vairs neteiks: dzīvs Kungs, kas izveda Israēla dēlus no ziemeļu zemes un no visām zemēm, kur bija tos aiztriecis! Un es savedīšu tos atpakaļ viņu zemē, ko es devu to tēviem!” (Jer 16,14–15)

No poļu valodas tulkojis
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Kopienai "Chemin Neuf" – 40 gadi

1973. gadā no 7 cilvēku harizmātiskās lūgšanu grupas, kas tika Lionā (Francijā), piedzima "Chemin Neuf" – kopiena ar ekumenisku aicinājumu. Tas bija sākums neticamam stāstam, ko iedvesmoja Svētais Gars Vatikāna II koncilā atmodā un veda kopienas no Lionas uz visu plašo pasauli. Pašlaik tā apvieno vairāk nekā 2000 dalībnieku gandrīz trīsdesmit valstīs.

Sekojošā Kristum nabadzībā un pazemībā, daudzi pāri, ģimenes, celibātā konkrēti vīrieši un sievietes – ir izvēlējušies kopienas dzīvi, lai kalpotu Baznīcai.

Kopienas garīgums sakņojas ignāciskajā tradīcijā un harizmātiskās atjaunotnes pieredzē, kas stiprina pārliecību, ka Dievs var tieši runāt ar savu radību un efektīvi darboties cilvēka dzīvē. Kopienas konstitūcija ir teikts: „Kā liela ķermeņa maza šūniņa mūsu kopiena reiz izzūdis. Tomēr – ar domu, ka tai jāpastāv ilgi – mēs vēlamies kopienas stingri nostiprināt uz Dieva Vārda klīntis un nesatricināmā mīlestībā uz Baznīcu – Kristus Miesu.” Tēvs Lorāns Fabrs, kopienas dibinātājs un vadītājs, novēl kopienai turpināt būt pazemīgi uzticīgi savam aicinājumam un tā netraucēti pieaugt Svētā Gara ēnā.

Lai tuvāk iepazītu kopienas "Chemin Neuf", piedāvājam intervijas ar Inesi Motti, kopienas mājas atbildīgo Liepājā, Tomasu un Antru Jānkalniem, laulāto pāri, kas savu dzīvi saistījuši ar kopienas, un Elinu Rimšu – kopienas jauniešu misijas vadītāju Latvijā.

Kopiena "Chemin Neuf" 2012. gada 30. septembrī Liepājas mājas kapelā

tikai ar mazuli. Pārsteidzoši, ka uz pirmo šāda veida organizēto nedēļu pieteicās sešas māmiņas. Noslēgumā māmiņas atzina, ka ir atpūtušās, un jauna ieklausījās Dievā, dalījās savā starpā ar piedzīvoto. Tā ir ideja par kalpošanu, kas mums dzima, ieraugot reālu vajadzību, ar kuru sastapāties, uzklusot māmiņas. Līdzīgi bija arī ar "Pankūku vakaru" pirms Adventa. Ir jāklusās Svētajā Garā, kurš mūsu mājai grib atvērt vārtus.

Lūdzoties par jauno Liepājas diecēzes bīskapu, vienlaicīgi esam arī pateicīgi bīskapam Edvardam Pavlovskim par izrādīto uzticēšanos un atbalstu.

Tomass un Antra Jānkalni

Kāds bija jūsu ceļš uz kopienas "Chemin Neuf"?

Antra: Kopienas mēs atradām caur "Kānas" ģimeņu kustību, kas ir viena no kopienas "Chemin Neuf" misijām. Tajā laikā pati kopiena Latvijā vēl nebija, un pie mums brauca cilvēki no Francijas, Ignācija "Garigos vingrinājumus" nedēļas garumā. Šīs visas aktivitātes parāda to, ka cilvēkiem ir interese un vēlēšanās braukt uz šejieni, lai to pavadītu laiku.

Dievs reizēm darbojas pamazām, bet pamatīgi, un tas man ir iedrošinājis turpmākajam. Mums, piemēram, dzima pilnīgi jauna misija – garīgās atjaunošanās dienas jaunajām māmiņām, kuras mājās auklē mazulīšus. Tā viņām ir iespēja iziet no savām *četrām sienām*, kur viņas dienas garumā ir

kalpojām arī tur. Tad sapratām, ka bija jāizdara izvēle – vai turpināt kopienas "Chemin Neuf" garīgumu, ko iepazīstam caur "Kānu", vai arī doties pa citu ceļu. Palikām ar kopienas "Chemin Neuf", jo pēc kādas kalpošanas "Kānas" vasaras sesijā, nolēmām kopīgi lūgties par kopienas ienākšanu Latvijā. Gadu regulāri tikāmies, pie mums sāka braukt kopienas priesteris Kristofs, kurš mūs vadīja šajā ceļā, lai labāk saprastu Dieva gribu par kopienas Latvijā.

Tomass: Tā kā esam ģimene, mēs arī gribējām kalpot kā ģimene citām ģimenēm. Tur saskatījām mūsu aicinājumu.

Kādi ir galvenie ieguvumi jūsu dzīvē, esot kopienā "Chemin Neuf"?

Tomass: Kopienas, pateicoties garīgajai formācijai un kalpošanas iespējām, noteikti ir sekmējusi personīgo garīgo briedumu. Ejot pie Dieva, esam kļuvuši arī tuvāki viens otram savā pāri. Caur dialogu ir nākusi labāka savstarpēja iepazīšana un spēja pieņemt otru, caur piedošanu – iemilēt vēl vairāk. Kopīga lūgšana gan pāri, gan ar laulātajiem pāriem, ģimenēm. Arī mēs vairākkārt tikām aicināti piedalīties, bet sākumā likās, ka tas mums nav vajadzīgs. Bijām tādi pašpateicami, bet 2000. gadā atsaucāmies. Tad es no jauna atgriezos pie Dieva un arī mēs savas savstarpējās attiecībās sākām *iet dziļumā*.

"Kānā" pavadījām ilgu laiku, iesaistījāmies kalpošanā un, paralēli "Kānas" brālībai, izgājām arī iekšējās dziedāšanas programmu

nojošā ir vairāk, nekā tā, kas šķir. Tas māca nepalikt savā pašstāstīnā, bet iet pazemības ceļu, un vienlaicīgi saglabāt un padziļināt savas ticības identitāti. Ilgas pievienotības ir arī tās, kas man dziļi personiski liek atsaukties Dieva aicinājumam un *spert soli* Jēzus kopīgi lūgties par kopienas ienākšanu Latvijā. Gadu regulāri tikāmies, pie mums sāka braukt kopienas priesteris Kristofs, kurš mūs vadīja šajā ceļā, lai labāk saprastu Dieva gribu par kopienas Latvijā.

Esmu katoliete vairākas paaudzēs, bet Bībele man bija samērā sveša. Tieši no protestantiem es mācījos viņu mīlestību uz Dieva Vārdu, tas man pavēra citu skatījumu uz Svētajiem Rakstiem. Pirms tam es nezināju, ka Dieva Vārds ir dzīvs un runā. Pateicoties Sv. Ignācija vingrinājumu pieredzei, esmu iemācījusies lūgties ar Bībeli. Runājot vēl par *augļiem*, gribu pieminēt vienotību mūsu kā laulātā pāra un ģimenes starpā un, visbeidzot, tā ir iecība par Dievu mūsu bērniem. Caur kopienas saņemtas žēlastības palīdz man atteikties no savas gribas, lai atrastu Dievu.

Tomass: Mēs reāli piedzīvojam to, ka Dievs daudzas lietas mūsu ģimenē dara caur lūgšanu. Caur "Kānas" kustību es sajutu aicinājumu uz reālu kristiešu dzīvi kopienā ar brāļiem un māsām, kas viens otram palīdz, viens par otru lūdz un kopīgi iestājas par daudz lietām. Dabīgā veidā mums kā iet un sludināt Labo Vēsti. Kristiešu sašķelība noteikti bija viena no tām vietām, kur Kristus es satiku personiski. Tāpēc man svarīgi ir ekumeniskā dimensija, kas ļauj labāk iepazīties, ka vie-

nojošā ir vairāk, nekā tā, kas šķir. Tas māca nepalikt savā pašstāstīnā, bet iet pazemības ceļu, un vienlaicīgi saglabāt un padziļināt savas ticības identitāti. Ilgas pievienotības ir arī tās, kas man dziļi personiski liek atsaukties Dieva aicinājumam un *spert soli* Jēzus kopīgi lūgties par kopienas ienākšanu Latvijā. Gadu regulāri tikāmies, pie mums sāka braukt kopienas priesteris Kristofs, kurš mūs vadīja šajā ceļā, lai labāk saprastu Dieva gribu par kopienas Latvijā.

Kāds ir tālākais jūsu ceļš kopienā?
Tomass: Mēs tūlīt būsim iz-

gājuši formācijas ciklu pirms pirmo solījumu salikšanas, un tad būs jāizšķiras par tālāko ceļu.

Šīs kopienas dzīve ir balstīta sv. Ignācija garīgumā, kā tas atspoguļojas jūsu ikdienas dzīvē?

Antra: Mēs mēģinām dzīvot pēc sv. Ignācija norādījuma atpazīt Dieva klātbūtni un Viņa darbību it visā. Lai to piedzīvotu, ir nepieciešama regulāra garīgā dzīve. Tas nozīmē lūgties ar Svētajiem Rakstiem, lūdzot konkrētu žēlastību, izvertes lūgšana jeb sirdsapziņas izmeklēšana, kad Svētā Gara gaismā cenšos ieraudzīt, kā Dievs mani ir vadījis un kur neesmu Viņam sekojusi. Mēs kopienā esam Jēzus dēļ un, ja man nav attiecības ar Dievu, es nevaru pilnvērtīgi kalpot.

Kopienā katrs regulāri piedalās nedēļu ilgās klusuma rekolekcijās, Bibeli. Runājot vēl par *augļiem*, gribu pieminēt vienotību mūsu kā laulātā pāra un ģimenes starpā un, visbeidzot, tā ir iecība par Dievu mūsu bērniem. Caur kopienas saņemtas žēlastības palīdz man atteikties no savas gribas, lai atrastu Dievu.

Tomass: Mēs reāli piedzīvojam to, ka Dievs daudzas lietas mūsu ģimenē dara caur lūgšanu. Caur "Kānas" kustību es sajutu aicinājumu uz reālu kristiešu dzīvi kopienā ar brāļiem un māsām, kas viens otram palīdz, viens par otru lūdz un kopīgi iestājas par daudz lietām. Dabīgā veidā mums kā iet un sludināt Labo Vēsti. Kristiešu sašķelība noteikti bija viena no tām vietām, kur Kristus es satiku personiski. Tāpēc man svarīgi ir ekumeniskā dimensija, kas ļauj labāk iepazīties, ka vie-

Kāds ir tālākais jūsu ceļš kopienā?
Tomass: Mēs tūlīt būsim iz-

Uzsākot "Gaismas ceļu" Karostā jauniešu nedēļas nogalē

Kopīga iepazīšanās spēle jauniešiem sagādā prieku

cības ģimenē, darbā. Ignāciskais garīgums man palīdz atrast Dievu visās dzīves jomās, ne tikai kopienā, ne tikai rīta un vakara lūgšanā, bet Viņš ir arī manās darba attiecībās, lēmumu pieņemšanā, tajā kā es rīkojos ar naudu, izturos pret saviem darbiniekiem un priekšniekiem. Visam jābūt Dievam par godu.

Vai tas izdodas?

Antra: Tas ir *ceļš*, kurā mēs izvēlamies priekšroku dot Dievam, tāpēc vienlaicīgi tā ir garīgā *ciņa*. Dievs pieļauj kritienus, bet tas tāpēc, lai es vēl vairāk piekertos Viņam. Tā ir Dieva žēlastība, ka varu izvēlēties visu darīt Viņa godam.

Tomass: Tas ir process, kurā viss nenotiek uzreiz. Dievs mūsu dzīvē darbojas ļoti delikāti. Dievs ir mans Skolotājs. Viņš man aizrāda, kad es pats sāku kaut ko darīt bez Viņa ziņas un es esmu par to pateicīgs. Viņš mani pasargā no daudzām lietām.

Ko jums dod tas, ka kopienā esat kopā ar citiem brāļiem un māsām?

Antra: Kopienā piedzīvotā mīlestība un iedrošinājums māca man aizvien lielāku brīvību, un tas ir iespējams tikai esot kopā ar citiem. Ir ļoti saņemti, bet priecīgi

kopā gan luterāņi, gan katoļi un reāli dzīvojam ekumeniskās attiecībās. Es gribētu teikt, ka mēs mācāmies mīlēt viens otru, un šī savstarpējā mīlestība ir iecība pasaulē, ka spējam atrast to, kas mūs vieno. Arī savstarpējā palīdzība un lūgšanu atbalsts mūs vieno.

Antra: Tas ir arī spēks, īpaši šodien, kad kristietim nav iespējams pastāvēt vienam, ir vajadzīgi brāļi un māsas. Tieši sadraudzībā var pilnīgāk piedzīvot Kristus Miesu kā Baznīcu un mīlestību.

Eliņa Rimša

Kāds ir bijis tavs ceļš uz kopienas "Chemin Neuf"?

Es kopienas personīgi iepazīnu Pasaules Jauniešu dienu laikā Spānijā 2011. gadā, kad sagatavošanās posmu izgāju kopā ar "Chemin Neuf" Gvadaramā. Šo kopienas izvēlējos tādēļ, ka turp devās arī mana draudzene. Kad ieradās Gvadaramā, skatījos brīnījos, jo Dievs šajā nedēļā caur visu piedzīvoto ar mani īpašā veidā runāja. Pirms tam, vēl nepazīstot kopienas, biju Latvijā pieteikies uz kopienas organizētajām klusuma rekolekcijām. Tas bija labs turpinājums aizsākumam Spānijā, kad kopienas vadītājs Lorāns lūdz jauniešus, kuri jūt aicinājumu iesaistīties kopienā, iznākt priekšā. Es sevi sajutu tādu vēlmi, un šo soli spēru.

Varu teikt, ka rekolekcijās atklāju Dievu no jauna, kaut arī pirms tam gāju uz baznīcu un aktīvi

kalpoju. Pēc *kristības Svētajā Gara* mana dzīve mainījās un vēlme kalpot un iepazīt kopienas tikai pieauga. Iesaistījos jauniešu brālībā un vēlāk arī kā jauniešu misijas vadītāja kalpoju jauniešiem vecumā no 18 līdz 30 gadiem.

Kā nostiprinājās pārliecība, ka gribi turpināt uzsākt?

Darbojoties arvien vairāk sapratu, ka tas ir mans ceļš. Pirmajā mirklī pat biju gatava pamest visu – studijas un darbu, bet tad mani uzrunāja Dieva vārds no Lūkas evaņģēlija: „Pālieciet pilsētā, kamēr tiksiet tērti spēkā no augšienes!” Tā bija atbilde, un es pusgadu paliku, kamēr pabeidzu studijas, tad beidzās arī darba līgums un iles līgums. Nebija vairs nekā tāda, no kā man būtu jāatsakās, viss sakārtojās tā, ka no janvāra varēju ierasties Liepājā un uzsākt dzīvi kopienā.

Ko esi iemācījusies, kalpojot kopienā kā jauniešu misijas vadītāja?

Viens no ieguvumiem noteikti ir spēja strādāt komandā, pašauties un uzticēties pārējiem. Tas man arī māca patstāvību, pieņemot lēmumus, uzņemoties atbildību, kā arī mācos būt pārliecināta par sevi. Nemitīgi katru dienu mācos kaut ko jaunu. Protams, mācos arī no kļūdām, bet tā ir bagātīga pieredze.

Mācos klausīties Dievā un Viņam uzticēties. Pēdējā pusotra gada laikā Dievs ļoti skaidri ir runājis uz mani caur savu Vārdu. Šķiet, ka pirms tam vispār neko neesmu dzirdējusi, jo Bībeli lasīju kā stāstus. Ignāciskais lūgšanas veids ar Svētajiem Rakstiem manu lūgšanu ir tikai bagātinājis.

Kāda ir reālā dzīve kopienā?

Man liekas, ka es šobrīd esmu istajā vietā un laikā. Tā man ir pilnīgi jauna pieredze, bet varu teikt, ka man tā ļoti patīk. Es izbaudu to, ka man apkārt ir māsas un ir lietas, kuras varam darīt kopā. Būšana kopā ir svarīga.

Vai ir arī kādas grūtības?

Es lēnām sāku mācīties, ko nozīmē dzīvot kopā ar cilvēkiem, kurus es pati neesmu izvēlējusies. Ne vienmēr ir viegli pieņemt kādu pamācību vai otra rīcību. Paklausība kopienas vadītājam un mājas atbildīgajam man arī ir jauna pieredze. Pirms tam dzīvoju vienu un varēju darīt, ko vēlējos. Tas ir ceļš uz priekšu, jo dzīvojot ar kādu kopā, es tikai sāku apjaust, cik man daudz vēl jāmacās. Bet tā nav bezcerība, jo Dievs dod žēlastību saprast, ka kopā ar Viņu soli pa solīti es varēšu tikt uz priekšu.

Intervēja Ieva Liede

Lai atzīmētu savu 40 gadu jubileju, kopiena "Chemin Neuf" aicina visus savus draugus 2013. gada Vasarsvētkos 18. un 19. maijā uz svinībām Liepājā!

Pulcēsimies kopienas mājā Liepājā, Atmosdas bulvārī 15, jau 17. maija vakarā un 18. maijā, lai lūgtos, slavētu Dievu un palīdzētu nama sakopšanā.

Liepājas Sv. Jāzepa Romas katoļu draudzes prāvestam Gatim Mārtiņam Bezdēligam ir ļoti daudz pienākumu. Viens no tiem – kalpošana Liepājas cietumā. Mērot ceļu uz vietu, kurā cilvēki isāku, garāku vai ļoti ilgu laiku spiesti pavadīt nebrīvē, prāvests sācis jau tad, kad bijis seminārists un mācījies pēdējā kursā. Tad divus gadus, kā pats saka, staigājis uz Jēkabpils cietumu. Tagad – Liepājas cietums.

Cilvēki, kuri nonāk cietumā, ir izdarījuši noziegumu, vai viņi tevi saskata to gaismu, kas atvieglo, atbrīvo dvēseli no ciešanām, maldiem?

Es neesmu ne gaisma, ne Vārds. Es varu būt *balss* vai *lukturis*, kas aiznes Kristus gaismu un Vārdu.

Šie cilvēki taču ir pārkāpuši likumu...

Es neraugos uz to, ko šie cilvēki ir izdarījuši. Ja sāktu šādi vērtēt, domāt par to, kādus noziegumus viņi pastrādājuši, vai tad es spētu tā vienkārši kalpot? Viņi ir noziegušies un, paldies Dievam, to nožēlo. Nožēla, protams, nav visiem. Daudzi saprot, ka rīkojušies slikti. Iznākot no ieslodzījuma, viņiem ir iespēja atsākt normālu dzīvi.

Kā aizrit ieslodzītā laiks cietumā?

Šis laiks viņiem ir jāizmanto. Mēs par to bieži runājam, ka viņiem ir dots laiks un dāvāta iespēja. Jā, arī cietumā. Tā nav tikai *sēdēšana*. Tā var un tai vajag kļūt par rehabilitāciju, kad cilvēks sāk saprast pats sevi. Piemēram, sāk izprast savas dusmas un to, kas viņā šīs dusmas rada, kā ar tām var tikt galā, uzveikt.

Tā ir arī iespēja augt garīgi, saprotot savu vājumu.

Piemēram, dusmas nevar pieveikt ar cilvēciskajiem spēkiem, tie ir pārāk vāji. Un tad ieslodzītāis atklāj Kristus, veidojas izpratne, ka kopā ar Viņu var mainīties.

Kāpēc priesteris kalpo cietumā?

Tāpēc, ka, neraugoties uz pastrādātajiem noziegumiem, priesteris cietumniekos redz cilvēkus, kuros ir cilvēka cieņa. To neviens nedrīkst un nespēj atņemt, jo to cilvēkam ir devis Dievs. Jā, arī tad, ja cilvēks šo cieņu vai pat dzīvību nav novērtējis otrā. Priestera kalpošana cietumā nonākušo cilvēku mudina izprast, ka viņā šī cieņa ir un tā rada nožēlu par izdarīto. Tā arī veidojas spēja saprast, ka šī cieņa nav tikusi cienīta citā cilvēkā.

Šeit, Liepājā, es dodos uz cietumu, pirmkārt, tāpēc, ka tas atrodas Liepājas Sv. Jāzepa draudzes teritorijā. Cilvēki, kuri ir kristīti katoļi, bet atrodas ieslodzījumā, ir šīs draudzes locekļi, kas jāaprūpē tāpat kā ikviens cits. Cietumā šie cilvēki vēlas saņemt sakramentus, Dieva Vārda skaidrojumu un pasludināšanu. Galvenais, šie cilvēki vēlas no

„Es biju cietumā, un jūs mani apmeklējāt...” (Mt 25,36)

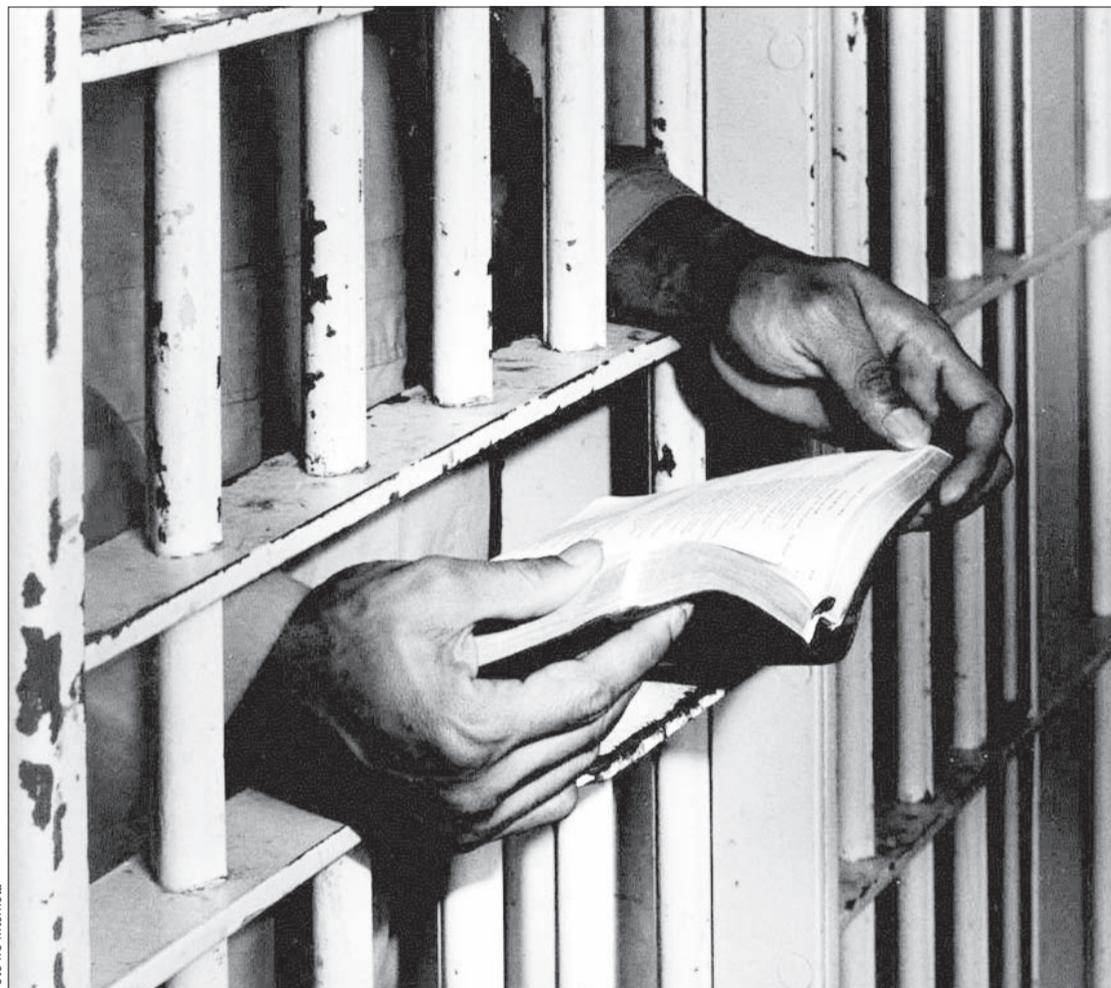

Foto no interneta

Cilvēka cieņu arī cietumniekam ir devis Dievs

priestera saņemt Kristu. Protams, kalpošana cietumā ir specifiska.

Lūdzu, pastāsti par Liepājas cietuma kapelu.

Sākumā bija izveidota neliela kapela, kas nebija piemērota dievkalpojumiem. Nodoms par jaunu kapelu nāca gan no cietuma administrācijas, gan dažādām kristīgām draudzēm – luterāņu, pareizticīgo, katoļu un baptistu.

Vai tās izveidošanā piedalījās arī ieslodzītie?

Jā, altāri darināja luterānis, remontēja katolis. Draudzes kopīgi gādāja par visu nepieciešamo. Kapela nav liela, tajā ir vieta apmēram 12 cilvēkiem. Tā tika iesvētīta 2011. gada septembrī. Kapela iekārtota tā, ka tajā var notikt dievkalpojumi visu konfesiju piederīgajiem.

Kad dodies uz cietumu?

Cenšos katru nedēļu, trešdienās. Tur ierodos deviņos no rīta un pavadu laiku līdz vienam pusdienā, kad cietumā ir pusdienas un ieslodzītajiem jābūt savās kamerās.

Cietuma kapelāna pienākums ir uzrakstīt to ieslodzīto sarakstu, kuri vēlas piedalīties Svētajā Misē. Pamatojoties uz šo sarakstu, ieslodzītos atved uz kapelu. Puiši, kuriem nepieciešams, pirms Mises saņem Grēksūdzes sakramentu. Pēc Mises notiek individuālas sarunas, katehēze.

Vai esi gandarīts, priecīgs par savu darbu?

Ikreiz tas ir gandarījums. Vienmēr ir prieks svinēt Svēto

Misi. Protams, vēl lielāks gandarījums ir tad, kad cietuma iemītnieki ar dedzību tajā piedalās gan dziedot, gan lūdzoties. Tad, kad nav atnākuši, lai šo laiku atsēdētu, bet gan, lai sevi piepildītu.

Vai ir bijušas kādas iniciatīvas no ieslodzītajiem?

Jā, viņi ir izveidojuši lūgšanu grupu. Es cietumu apmeklēju trešdienās, bet lūgšanu grupa lūdzas Rožukroni ceturtdienās. Notiek arī Svēto Rakstu lasīšana. Arī kamerās ieslodzītie kopīgi lūdzas. Piemēram, reiz bija lūgums kamerā iesvētīt krustu.

Kamerās ticīgie ir kopā ar neticīgajiem, kāda ir viņu attieksme?

Bieži ir tā, ka tur, kur ir kāds katolis, pēc kāda laika visi kļūst par katoļiem. Kā jebkura cilvēka, arī cietumnieka dzīvē ir redzami *augļi*. Šajā gadījumā tā ir dzīve kamerā. Ja viens lūdzas, tad pamazām iemācās arī pārējie. Ja lasa Svētos Rakstus, tad pārējie tiek *parauti* līdzī un jau lasa visi kopā.

Lūdzu, pastāsti, ar ko vēl ieslodzītie nodarbojas?

Piemēram, viens no ieslodzītajiem prot adīt zeķes. Kārtīgi adot, viņš dienā noada četrus pārus, bet, kā pats saka, slinkojot jeb *spēlējoties*, iznākot divi pāri. Viņš pats par savu adīšanu saka vārdus, kas liek aizdomāties: „Es te, cietumā, esmu uz laiku, bet pansionātos cilvēki ir uz mūžu. Viņiem ir daudz smagāk. Kāpēc es nevarētu darīt labu, adot

viņiem zeķes?”

Vai citi pievienojušies viņa paraugam?

Tagad kamerā adīt iemācījušies arī pārējie. Tā ir gan nodarbošanās, gan labdarība. Šajā labdarībā var iesaistīties visi, kuri grib ziedot dziju. Tas vienlaikus ir gan atbalsts ieslodzītajiem, gan palīdzība vairākiem pansionātiem un bērnu namam. Sākumā viens otrs draudzes loceklis bija sašutis, kad pieminēju to, ka cietumniekiem kas nepieciešams. Arī viņi taču ir cilvēki ar savām vajadzībām. Jācenšas izprast, ka viņi ir kristieši, kuri ir kļūdijušies. Mūsu uzdevums ir nevis nosodīt, bet izprast. Kā saka, „pirmo akmeni, lai met tas, kurš ir bez vainas”. Ļoti svarīgi ir apzināties, ka viņi kādu dienu iznāks no cietuma. Kādi? Ļaunāki nekā agrāk, nocietinājušies un nikni uz visu pasauli, vai tomēr ar mērķi iekļauties sabiedrībā.

Kas notiek tad, kad cilvēks atkal ir nokļuvis brīvībā?

Tā ir ļoti liela problēma un būtu sadalāma divās daļās. Pirmā – darbs, kas jāveic valstij. Otrā – darbs, kas būtu jāveic ikvienai draudzei, vismaz attiecībā pret kristīgiem cilvēkiem. Valstij jānodrošina, lai rehabilitācija cietumā nebūtu bijusi veltīga, kā arī ar iztikas līdzekļiem, tāpat darbu un dzīvesvietu.

Kā draudze var palīdzēt šādam cilvēkam?

Ja viņš atgriežas savā draudzē, tad vēlas tajā atrast

vietu, kas ir starp konkrētiem cilvēkiem, kas viņu iepazīst. Draudzei būtu jāskaidro, kas ir cilvēks, kurš iznācis no cietuma. Jābūt izpratnei par cilvēcisko cieņu, par to, ka šāds cilvēks cenšas atgriezties normālā dzīvē, iekļauties sabiedrībā, strādāt savu darbu. To izskaidrot draudzei, protams, ir priestera pienākums.

Varbūt pakritušo vajadzētu milēt stiprāk nekā to, kas stāv stabili?

Cilvēks, kurš saņēmis kristību cietumā, ja viņš atgriežas savā dzīvesvietā, jau ir kādas konkrētas draudzes loceklis. Šajā situācijā ļoti svarīgi ir nomainīt bijušos draugus.

Lai neievelk atpakaļ tā vide, kas viņu noveda cietumā?

Jānomaina draugi, kas bija pirms cietuma, pavadīja uz dzeršanu, narkotikām, visu to, kas pazudina. Jāatrod draugi draudzē, kuri kā ticīgi cilvēki praktizē savu ticību un liecina par to, spēj pieņemt šo cilvēku kā draugu, saredzot gan viņa emocionālās vajadzības, gan praktiskās nepieciešamības.

Bijušajam cietumniekam jāsaņem, ka viņš ir kādam vajadzīgs?

Jā, to, ka viņš var saņemt šo cilvēcisko atbalstu no citiem. Draudzes var palīdzēt, un tas pat būtu to pienākums – palīdzēt cilvēkam atgriezties sabiedrībā. Protams, nebūsim naīvi, cerot, ka viss *ritēs kā pa dieldziņu*. Cietumā jau arī ir sava izdzīvošanas *skola*, kuru viņi ļoti labi ir apguvuši. *Jātur acis vaļā*, taču jāsaņem cilvēciskums.

Kāda ir reālā pieredze?

Ja cilvēks pēc atbrīvošanas apmeklē dievkalpojumus un paliek draudzē, tad viss ir kārtībā, prakse to pierāda. Tikko viņš baznīcu pamet, viņu atkal var sastapt cietumā. Pēc ieslodzījuma dzīve ir ļoti problemātiska. Valstij tajā jāiegulda lieli resursi, taču jebkurā gadījumā tie būs daudz mazāki par summām, kuras jāizlieto cietumu uzturēšanai.

Ko darīt mums, draudzei? Lūgties par šiem cilvēkiem cietumā?

Mēs varam lūgties, veidojot dzīvā Rožukroņa pulciņus, kuros iesaistītos arī cietumnieki. Tas veido kopēju lūgšanu. Var lūgties individuāli, kaut neesam viņus pat redzējuši, nepazīstam, bet viņi ir. Nedrīkstam viņus uzlūkot kā milzīgus ļaundarus. Tie, ar kuriem satiekos, ir normāli cilvēki. Jā, kādā brīdī viņi ir kļūdijušies, nesavaldījušies, bet cietumā mēs satiekamies kā draugi, jo viņi ir draudzes daļa un priesteris arī ir draudzes daļa.

Es labprāt eju uz cietumu un ar viņiem satiekos, jo viņos patiešām ir jūtamas slāpes pēc Dieva Vārda un patiesības, kas tiek nestā.

Intervēja
Uļa Gintnere

Ziņas no pasaules

Iniciatīva dzīvības aizsardzībai

Meksikas galvaspilsētas ielās notika gājiens, kura mērķis bija aizstāvēt ieņemtu dzīvību. Tas bija jau otrs šāda veida gājiens. Tajā piedalījās cilvēki, kas saistīti ar organizācijām, kas aizstāv dzīvību, kā arī daudzi labas gribas cilvēki, kas pārliecināti, ka cilvēka dzīve sākas ieņemšanas brīdī. Pirms sešiem gadiem Meksikas galvaspilsētas valdība atļāva veikt abortus. Gājiena dalībnieki pieprasīja mainīt un atcelt likumu, kura rezultātā tikuši nogalināti vairāk nekā 100 000 nedzimušo bērnu. Ir daudzi deputāti, kuri iestājas par likumu, kas aizsargātu dzīvību, kopš tās ieņemšanas. Tomēr ir arī tādi, kas pieprasa Augstāko tiesu pārbaudīt, vai likums par ieņemtas dzīvības aizsardzību saskan ar Meksikas konstitūciju. Arī Meksikas bīskapi, saskatot šo problēmu, 24. aprīlī parakstīja dokumentu, kurā izteica savu pārliecību, ka sakarā ar daudzām tautas ciešanām un problēmām, īpaši domājot par vardarbības, netaisnīguma un diskriminācijas upuriem, ir nepieciešams atzīt un aizsargāt cilvēka pamattiesības, kur īpaša nozīme ir tiesībām uz dzīvību.

Katoļu un luterāņu kopīgs dokuments

Tuvojoties Reformācijas 500.

gadadienai, Vatikāns un Pasaules Luterāņu federācija šī gada jūnijā publicēs kopīgu dokumentu. Par to sarunā ar Austrijas žurnālistiem informēja kardināls Kurts Kohs – Kristiešu vienotības pāvesta padomes priekšsēdētājs. Dokumenti ir angļu valodā, un tajā ir 3 daļas: 1. – pateicība par paveikto 50 gadu laikā; 2. – attiecas uz sarežģītiem jautājumiem par savstarpējām attiecībām 500 gadu garumā; 3. – norāda uz nepieciešamiem virzieniem nākotnē. Šajā dokumentā būs arī atrodami teksti ekumeniskiem dievkalpojumiem Reformācijas piemiņas gadā. Kardināls Kohs pievērta uzmanību arī tam, ka 50 gadus pēc Vatikāna II koncila vēl joprojām pastāv daudzas problēmas un trūkumi.

Jaukto ģimeņu jautājumi

Apustuliskais Krēsls atgādina par problēmām, kādas varētu būt starp laulātajiem, kas pieder dažādām konfesijām. Fakts, ka laulātie nepieder vienai konfesijai, var būt par iemeslu grūtībām ticības dzīvē laulāto starpā un ģimenes lokā, kā arī savas ticības padziļināšanai. Pāvesta padomes sekretārs atgādināja, ka katoliskajā Baznīcā laulība nav vienīgi *saites* starp vīrieti un sievieti, bet arī sakraments un tikai katoļticībā

laulība ir nešķirama. Laulības noslēgšana katoliskajā Baznīcā pieprasa solījumu, ka bērni tiks kristīti un audzināti katoļticībā. Vēl citas un sarežģītākas problēmas attiecas uz tiem katoļticīgajiem, kas vēlas laulāties ar citas reliģijas ticīgo.

Turīnas liķauta publiskā godināšana

Kopš 2000. gada trešo reizi publiskai adorācijai ticis uzstādīts Turīnas liķauts. Tas notika Lielajā Sestdienā. Sakarā ar to pāvests Francisks sūtīja vēstījumu tiem, kas pulcējās Turīnas katedrālē: „Cilvēks, kas redzams liķautā, aicina pārdomāt Jēzu no Nazaretis. Šis attēls audumā uzrunā mūsu sirdis un mudina mūs doties Kalvārijas kalnā, uzlūkot Krustu un iegremdēties uzrunājošās mīlestības klusumā. (..) Caur šo svēto liķautu mūs aizsniedz Dieva Vārds: Mīlestība, kas kļuva cilvēks, iemiesojās mūsu vēsturē; Dieva žēlsirdīgā mīlestība, kas uzņēmās uz sevi pasaules ļaunumu, lai mūs atbrīvotu no tā varas.” Turīnas liķauts ir 4,36 x 1,10 metrus liels audums, kurā ietina Jēzus miesu pēc noņemšanas no krusta, lai to guldītu kapā, vēsta tradīcija.

Pēc *ekai.pl* materiāliem sagatavoja priesteris **Mariušs Kempa**

19. maijā 11.00 Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē Svēto Misi celebrēs bīskaps Edvards Pavlovskis. Tiks piešķirts Iestiprināšanas sakraments.

STARPTAUTISKS FESTIVĀLS JAUNIEŠIEM (18 – 30 GADI)

- **Kad?** 4. – 11. augusts
- **Kur?** Otkombas abatijā, Francijā
- **Kas tas ir?** Ekumenisks un starptautisks festivāls, kas pulcina jauniešus no visām pasaules malām uz brīvdienām, tikšanos un izglītošanos.
- **Kāpēc?** Tāpēc ka vienas nedēļas laikā, ievērojot pasākuma noteikumus, jaunieši var satikt Jēzu Kristu un pieaugt ticībā.
- **Cik tas maksā?** Ls 160, cenā iekļauta maksa par autobusu, kā arī dalības maksa festivālā.
- **Kur var pieteikties?** e-pastā: jauniesi.latvija@chemin-neuf.org vai pa tālr. 26424324 (Elīna)

Liepājas Katoļu pamatskola ir radusi iespēju 2013./2014. mācību gadā atvērt vēl vienu 1. klasi.

Aicinām pieteikties! Zvanīt pa tālruni: 29645936

JAUNS GARĪGĀS MŪZIKAS ALBUMS

“Neskrien un nebēdz prom, lai kļūtu brīvs. Labāk ej dziļumā tajā šaurajā telpā, kas tev dota. Tur tu atradīsi Dievu un visu,” tāds ir jaunā albuma “Atdzimis” aicinājums klausītājam.

Klajā nācis mūziķes, pedagoģes, dziedātājas un Mātes Terēzes no Kalkutas laju kopienas Žēlsirdības misionāres **Līgitas Kursišas-Patašas** jauns garīgās mūzikas albums “Atdzimis”.

22. maijā 18.00 Rīgā, Sv. Marijas Magdalēnas baznīcā, notiks jaunā albuma prezentācija un pateicības Svētā Mise. Lai arī aicināts un gaidīts ikviens!

Jauno mūzikas albumu “Atdzimis” varēs iegādāties prezentācijas laikā Sv. Marijas Magdalēnas baznīcā, kā arī katoļu baznīcu grāmatu galdos.

Grāmatas

Svētais neveiksmnieks Brāļa Rafaēla Arnaisa Barona dzīve un liecība

No pasaulīga švīta par trapistu klosterbrāli. No klavierspēles un teātra izradēm pie klusēšanas. No vakariņām izsmalcinātos restorānos pie dārzu mizošanas klostera virtuvē. To aiz brīvas gribas izvēlējas spāņu jauneklis Rafaēls Arnaiss Barons.

Kāpēc lai mūs interesētu brāļa Rafaēla raksti un dzīve? Tikai viens no iemesliem ir šāds – tāpēc, ka viņš mums ir atstājis drošu liecību par to, ka arī tie, kas, pasaules acīm raugoties, ir *pilnīgi neveiksmnieki*, var kļūt svēti Dieva skatienā.

Lai tas iedrošina sekot Kristum! Varbūt mēs neesam atraduši aicinājumu, varbūt esam pieļāvuši kļūdas, varbūt neesam Dievu sapratuši, kaut arī meklējām Viņa grību, varbūt dzīve šķiet tikai jautājumu virtene, bet atbilžu trūkst... Brālis Rafaēls ar saviem rakstiem un dzīves liecību mudina nenolaist rokas – arī tāds var

būt svētuma ceļš. Ceļš, ko aspīd dievišķa gaisma un piepilda Viņa klātbūtne.

2009. gada 11. oktobrī pāvests Benedikts XVI brāli Rafaēlu pasludināja par svēto.

Brāli Rafaēlu portretējusi un viņa vēstules un rakstus no spāņu valodas tulkojusi Kristīne Ķirule. (No grāmatas apraksta uz pedēja vāka)

LIEPĀJAS DIECĒZES SVĒTCEĻOJUMS UZ AGLONU „Es lūdzu par tevi, lai tava ticība nemitētos” (Lk 22,32)

Tuvojas vasaras laiks, kad starp daudziem kristīgiem pasākumiem būs arī 3 svētceļojumi no Liepājas diecēzes uz Aglonu. Svētceļojums ir viens no daudziem pasākumiem, kurā ir iespēja būt kopā, klausīties un pārdomāt Dieva Vārdu, lūgties, iepazīties ar Baznīcas mācību, dalīties ticības pieredzē, satikties ar otru cilvēku un ar Dievu. Svētceļojums, tā ir iziešana no savas dzīves vietas, lai dotos uz kādu svētvieta. Atstājot ikdienas lietas, vieglāk ir pievērst uzmanību garīgiem jautājumiem, atrast klusumu, kas palīdz garīgām pārdomām, un galu galā ļauj atgriezties mājās stiprākiem ticībā.

2012. gada oktobrī sākām svinēt “Ticības gadu”, ko pasludināja pāvests Benedikts XVI. Līdz novembrim notiks dažādi pasākumi, kas saistīti ar šo gadu, esam aicināti pārdomāt daudzus ticības jautājumus, lai atjaunotu un stiprinātu ticību.

Diezgan bieži var sastapties ar uzskatu, ka ticība ir privāta lieta. Cilvēks saka, ka tic, meklē un domā par Dievu, lūdz un veido savas attiecības ar Dievu, kas ne reizi vien notiek vienatnē. Tomēr jāatceras, ka kristīgā ticība vispirms ir Dieva dāvāna. Dievs nāk pretī cilvēkam, savam radījumam, stāsta par sevi, aicina uz ticību un dāvā ticības žēlastību. Dievs jau šeit, virs zemes, sāk veidot savu ģimeni – Baznīcu. Īsta kristīgā ticība neattālina cilvēkus vienu no otra un no ikdienas dzīves, tā arī nav došanās pie Dieva tikai ar saviem spēkiem. Dievs dāvā visu nepieciešamo, ja cilvēks to pieņem un izmanto saskaņā ar Dieva prātu, tad sākas kristīgā ticība.

Liepājas svētceļnieku grupām būs kopīga tēma – vārdi, ko Jēzus saka Pēterim. Tie katram cilvēkam atgādina, ka Jēzus lūdz par mums, „lai mūsu ticība nemitētos” – es neesmu savas ticības autors, bet gan Dievs. Tāpēc ir jāatveras Viņam, Viņa Vārdam un mācībai, kas aicina uz atgriešanos no grēka un uz ticību. Tam vispirms vēltīts ir katrs svētceļojums, un tajā var piedalīties ikviens, kurš vēlas, arī nekristietis.

Liepājas diecēzes svētceļnieku grupas:

1. grupa (kājām): Liepāja – Aglona (27.VII – 15.VIII)
2. grupa (kājām): Ventspils – Aglona (27.VII – 15.VIII)
3. grupa (ar velosipēdiem): Kolka – Aglona (6. – 15.VIII)

1. grupa: „Liepāja – Aglona” 27.jūlijs – 15.augusts (kājām)

Svētceļojuma maršruts: Liepāja – Gavieze – Asīte – Nīgrande – Grīvaiši – Auce – Mežmalieši – Eleja – Bauska – Skaistkalne – (brīva diena) – Darbņicas – Nereta – Aknīste – Bebrene – Nīcgale – Kalupe – Višķi – Aglona.

27. jūlijā (sestdiena) 7.45 lūgšana un bīskapa svētība Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē, 8.45 dosimies ceļā. Tie, kas dzīvo ārpus Liepājas, varēs ierasties 26. jūlijā vakarā un pārnakšņot draudzes mājā (lūdzu laicīgi pieteikties). Aglonā ieradīsimies 13. augusta pēcpusdienā.

Dalības maksa – Ls 30, bet tā pilnībā nesedz svētceļojuma izdevumus, tāpēc lūdzu pēc iespējam atbalstīt svētceļojumu ar ziedojumiem. Ziedot svētceļojuma vajadzībām var pie priestera – svētceļojuma vadītāja, kā arī savās draudzēs pie pāvesta ar norādi, ka tas ir Liepājas diecēzes svētceļojuma vajadzībām. Jau iepriekš pateicos visiem, kas materiāli atbalstīs svētceļojumu. Savukārt, svētceļojuma laikā katru dienu pieminēsim jūs lūgšanā, īpaši Svētajā Misē.

Sapulce tiem, kas dosies svētceļojumā: 14. jūlijā (svētdienā): Liepājā, tējnīcā pie Sv. Jāzepa katedrāles 17.00.

Pieteikšanās svētceļojumam (ieteicams līdz 14.VII) pie svētceļojuma vadītāja – priestera Mariuša Kempas, tālr. 26578580.

Triju Zvaigžņu ordenis emeritētajam bīskapam Ā. A. Brumanim

Bīskaps Ā. A. Brumanis, saņemot augsto apbalvojumu no prezidenta A. Bērziņa

Romas Katoliskās Baznīcas Liepājas emeritētajam bīskapam, Dr. hist. Ārvaldim Andrejam Brumanim Valsts prezidenta kancelejas Ordeņu kapituls 2013. gada 3. aprīlī nolēma par nopelniem Latvijas valsts labā piešķirt Latvijas valsts visaugstāko apbalvojumu – Triju Zvaigžņu ordeni (III šķiras). 4. maijā – Latvijas Republikas Neatkarības atjaunošanas dienā – Rīgā, Melngalvju namā, apbalvojumu pasniedza valsts prezidents Andris Bērziņš. Triju Zvaigžņu ordeņa devīze ir "Per aspera ad astra"

("Caur ērkšķiem uz zvaigznēm"), kas iezīmē arī bīskapa Brumaņa mūža ieguldījumu Tēvzemes labā. Trīmdā aizvadītie gadi dedzīgi tikuši veltīti, gan strādājot Vatikāna Radio latviešu redakcijā (1968 – 1992), gan organizējot Latvijas kristianizācijas 800 gadu jubilejas svinības 1986. gadā. Atgriežoties Latvijā, nemazinājās Ā. A. Brumaņa darba spars, strādājot par pasniedzēju Rīgas Garīgajā seminārā un 1996. gadā uzsākot Liepājas diecēzes bīskapa

kalpojumu. 2001. gadā Ā. A. Brumanis tika atbrīvots no bīskapa pienākumu pildīšanas, tomēr viņš turpina atbalstīt un sniegt dziļvesgudru padomu ikvienam, kurš to lūdz.

Pateicība Dievam par mūsu Liepājas diecēzes emeritēto bīskapu Ā. A. Brumanim! Lai viņa priekšpildinātais vēlējumus pēc augstā apbalvojuma saņemšanas – būt uzticīgiem latviešiem un kristiešiem – ir iedrošinājums un atgādinājums mums visiem!

Ieva Liede

Mīlestībā kalpot patiesībai

No 2012. gada 15. septembra līdz 2013. gada 15. septembrim Jēzus un Marijas Dominikāņu māsu Kongregācija svin 80 gadu jubileju. Jubilejas gada ietvaros, katrā kongregācijas mājā notiek svētku tikšanās. Katrā tikšanās reizē tiek apskatīts kāds kongregācijas vēstures posms. Šāda tikšanās notika arī Latvijā – Kuldīgā, Sāpju Dievmātes klosterī, un Liepājā, Svētās Trīsvienības klosterī, kuros viesojās māsas gan no Polijas, gan Ukrainas.

Jubilejas svinēšana Liepājā sākās ar kopīgu lūgšanu un svinīgām pusdienām, bet galvenā daļa šajā dienā bija tikšanās, kuras laikā tika stāstīts par Liepājas Sv. Trīsvienības klostera vēsturi. Tā sākumi meklē-

jami 2000. gadā, kad pirmās trīs māsas – Katrīna, Emanuela un Mārīte – uzsāka dzīvi un kalpošanu jaunajā klosterī. 2001. gadā māsas jau varēja pārcelties no K. Valdemāra ielas (tagadējās Katoļu pamatskolas ēkas) uz jaunajam telpām pie Sv. Meinarda baznīcas. Šo gadu laikā māsām bijušas ļoti dažādas kalpošanas – gan ar bērniem, strādājot svētdienas skolā, gan rīkojot vasaras nometnes, organizējot ekskursijas, darbojoties ar diecēzes jauniešiem. 2006. gadā tika aizsāktas ik mēneša rekolekcijas sievietēm, kas tiek veltītas dažādām garīgām tēmām. Jau trešo gadu reizi nedēļā notiek "Ticības padziļināšanas kurss", kur tiek runāts par Katoliskās Baznīcas ticības pamatu, iztirzātas Jaunās derības grāmatas.

Foto: māsa Daniela OP

Svētku tikšanās reizē māsas vienojas kopīgā lūgšanā

Katru gadu kursu apmeklētāji saņem *liecības*. Nākamajā gadā plānots pētīt Vecās derības grāmatas.

Daudz darāmā ir arī draudzē, īpaši gatavojoties un aizvadot

Baznīcas gada nozīmīgākos notikumus – Ziemsvētkus, Gavēni, Lieldienas, Vasarsvētkus. Protams, vēl ir arī citi darbi un darbiņi, bet vispirms šeit esam, lai lūgtos, tā ir mūsu pirmā un svarīgākā kalpo-

šana. Pateicamies Dievam par Viņa brīnišķajiem darbiem mūsos un caur mums.

Jēzus un Marijas Dominikāņu māsas misionāres Kuldīgā un Liepājā

"Alfa" – izaicinājums ikvienam!

Ikdienu, sastopoties ar cilvēkiem, kuri jautā: „Kāda ir dzīves jēga? Kāpēc man būtu vajadzīgs Jēzus? Kāpēc tu ej uz baznīcu?”, nonācām pie secinājuma, ka viens no veidiem, kā atbildēt uz šiem un vēl citiem neskaidrajiem jautājumiem par ticību, ir "Alfas" kursa rīkošana. Tā Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles priesteris Gata Mārtiņa Bezde-

līgas mudināti pieci cilvēki februārī devāmies uz "Alfas" komandas apmācībām Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes draudzē. Tur mūs pārsteidza lielā viesmīlība, brīvā atmosfēra un liecības, kā cilvēki nonākuši personiskās attiecībās ar Jēzu Kristu tieši caur "Alfas" kursa aktivitātēm. Jau pilnīgi pārliecināti, ka "Alfa" ir tas, ko vēlamies arī mēs savā draudzē, atgriezāties Liepājā. Turpmā-

kajos sagatavošanās darbos mūs ievadīja priesteris Rihards Rasnacis, daloties brīnišķīgās idejās, kā labāk reklamēt "Alfas" kursu, kā iesaistīt draudzes cilvēkus šajās aktivitātēs un kā paļauties uz Svētā Gara darbību kursa laikā.

Ne bez šaubām un pārbaudījumiem 11. aprīlī uzsākām "Alfas" kursu Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzē. Atskatoties uz

šo mēnesi, kas pavadīts organizējot "Alfu", varam teikt, ka tas bija tā vērts. "Alfas" kursa mazajās grupās cilvēkiem ir iespēja dalīties, uzdot jautājumus un liecināt, kā Dievs darbojas viņu dzīvē. Kurša laikā Dievs uzrunā arī tos, kuri Viņu vēl meklē. Protams, pirms katra "Alfas" vakara piedzīvojam arī dažādus jaunā gara uzbrukumus, reizēm tie ir centieni komandu savest naidā. Tomēr, neskatoties uz grūtībām, liels ir mūsu prieks, ka pāri visiem šiem pārbaudījumiem varam sa-

skatīt Jēzus varenību. "Alfa" ir lieliska iespēja atklāt, kāds ir citu skatījums uz kristietību un citām svarīgām dzīves tēmām. Reizēm, uzdodot jautājumus Dievam, saņemam atbildes tieši "Alfas" lekcijās vai mazo grupu diskusijās. Un, protams, tas ir lielisks veids, kā kalpot Dievam, mācīties paļāvību un vienkārši būt kopā ar cilvēkiem, reizēm sniedzot atbalstu vārdos, ar liecību vai rīcību.

Līva Kupfere

"Alfas" kursa dalībnieki ieklausās lekcijā, pēc kuras sekos dalīšanās mazajās grupās

Foto: Gintars Vēzis